

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v první věci žalobce **Jurije P. F.** proti žalované **Policii České republiky, Krajskému ředitelství Policie hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 8, Křižíkova 12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 19.11.2011, č.j.: KRPA-76706/ČJ-2011-000022,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, doručenou žalovanému správnímu úřadu dne 22.12.2011 a Městskému soudu v Praze předloženou dne 28.12.2011, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy (dále jen žalovaného správního úřadu), jímž byl zajištěn za účelem správního vyhoštění. Na základě uvedeného rozhodnutí o zajištění byl žalobce umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová.

Žalobce v podané žalobě namítl, že vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný správní úřad porušil ustanovení § 2 odst.4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), neboť přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem. Dále žalovaný porušil ustanovení § 3 správního řádu, když náležitě nezjistil skutkový stav věci. Žalovaný rovněž porušil ustanovení § 124 odst.1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění (dále jen zákon o pobytu cizinců), neboť toto ustanovení bylo podle názoru žalobce aplikováno v rozporu se zákonem.

Žalovaný porušil také ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť dostatečně nezvážil jeho aplikaci, a ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců, neboť zde podle názoru žalobce existují důvody znemožňující vycestování. Konečně žalobce namítl, že žalovaný správní úřad porušil ustanovení § 68 odst.2 správního řádu, neboť žalobou napadené rozhodnutí nesplňuje předepsané náležitosti článku 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalobce uvedl, že zajištění cizince a jeho umístění do zařízení je podmíněno existencí správního aktu (rozhodnutí); jiný výklad není možný, neboť zbavení osobní svobody musí být upraveno zákonem a musí být podmíněno vydáním a existencí individuálního správního aktu. V případě žalobce je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že se zajišťuje podle ustanovení § 124 odst.1 písm.b) zákona č. 326/1999 Sb. v souběhu s ustanovením § 124 odst.1 písm.c) bodů 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Uvedená ustanovení však aplikovaný zákon o pobytu cizinců neobsahuje a rozhodnutí tak zavdává vážné pochybnosti o tom, podle kterého ustanovení byl žalobce vlastně zajištěn. Z tohoto důvodu by rozhodnutí mělo být zrušeno pro nepřezkoumatelnost.

Podle názoru žalobce je napadené rozhodnutí také v rozporu s dalšími ustanoveními předmětného zákona. Ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců dává správnímu orgánu možnost zvážit před zajištěním cizince možnost uložení tzv. zvláštního opatření za účelem vycestování. Ze samotné dikce zákona vyplývá, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování z území má před zajištěním cizince přednost. Správní úřad by tedy měl pečlivě zvážit použití mírnějších donucovacích opatření, pokud taková právní řád umožňuje. Jednou z možností, jež ustanovení § 123b nabízí, je tedy udání místa, na němž se cizinec bude zdržovat. Žalobce má v České republice možnost takového ubytování u svého bratra, je schopen a ochoten v souvislosti s nahlášením adresy místa pobytu policejnímu orgánu plnit i další požadavky, stanovené citovaným ustanovením zákona o pobytu cizinců. Mimoto má žalobce stálé bydliště na území Slovenské republiky, avšak žalovaný správní úřad tyto skutečnosti řádně nezjišťoval.

Žalobce vyjádřil pochybnost nad tím, zda je vůbec realizovatelné jeho případné správní vyhoštění zpět do země původu. Žalobce se totiž v roce 1996 přestěhoval z Ukrajiny spolu se svou matkou na Slovensko, kde od té doby žije. Matka žalobce Ijvija I. F. se dne 25.4.2000 provdala za občana Slovenské republiky Štefana Š., žalobce na Slovensku řádně navštěvoval základní a střední školu, což dokládá i patřičnými dokumenty (vysvědčeními a potvrzeními o studiu). Je tedy otázkou, v jakém vztahu je žalovaný ke Slovenské republice a zda je na místě jej vyhostit mimo území Evropské unie.

Žalobce má za to, že svým přestěhováním na Slovensko v roce 1996 ve svých sedmi letech zpřetrhal veškeré vazby se svou zemí původu, veškeré rodinné zázemí má již na území Slovenské republiky a pokud by došlo ke skutečnému vyhoštění na Ukrajinu, byl by jednoznačně naplněn předpoklad zásahu do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ustanovení § 119a a ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím o zajištění je předně zbaven své osobní svobody a tím spíše je nutné trvat jak na formální správnosti, tak na řádném obsahu takového rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí chybí jakékoli úvahy o tom, jak zajištění a případné vycestování žalobce zasáhne do jeho rodinných vazeb, které má na území Slovenské republiky. Žalovaný byl povinen se těmito okolnostmi při vydávání rozhodnutí náležitě věnovat a za uvedených okolností žalovaný porušil ustanovení § 2 odst.4 správního řádu, neboť při existenci jeho rodinného života je takové rozhodnutí jednoznačně v rozporu s veřejným zájmem.

Žalobce má za to, že případná realizace jeho správního vyhoštění je s ohledem na uvedené okolnosti minimálně sporná. Navíc je v tomto případě diskutabilní, zda je vůbec možné, aby byly prováděny úkony, směřující k vyhoštění, vzhledem k tomu, že zajištění neplní svůj zákonný účel a je nutné jej považovat za nezákonné a odporující článku 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle článku 5 odst.1 písm.f) Úmluvy se mezi taxativní případy, kdy jediné a pouze může být osoba zbavena svobody, řadí i zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání. Z tohoto důvodu je žalobce přesvědčen o tom, že se měl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývat i úvahami nad otázkou realizovatelnosti správního vyhoštění. Žalobce v této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které je třeba trvat na tom, aby orgány při rozhodování o zajištění cizince zvážily, zda výkon vyhoštění je alespoň potenciálně možný.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 28.12.2011 vyplývá, že žalovaný přistoupil k zajištění cizince na základě zjištěného stavu věci, o kterém nebylo důvodných pochybností, podle ustanovení § 124 odst.1 písm.b) zákona o pobytu cizinců. S cizincem bylo zahájeno podle ustanovení § 46 odst.1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, správní řízení ve věci udělení správního vyhoštění podle ustanovení § 119 odst.1 písm.b) bodu 1 v návaznosti na ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Sdělení o zahájení správního řízení bylo cizinci předáno dne 19.11.2011 a jeho převzetí cizinec osobně stvrdil svým podpisem. Získané podkladové materiály, které z moci úřední obstaral správní úřad, uzavřely druhou i třetí kumulativní podmínku zajištění. Cizinec hrubým způsobem porušil chráněné zájmy, které demonstruje zákon o pobytu cizinců a dopustil se jednání, které naplnilo uvedené podmínky zajištění podle ustanovení § 124 zákona o pobytu cizinců, když vystupoval pod cizí identitou s využitím pozměněné veřejné listiny, pobýval na území bez platného cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu, aniž hlásil místo svého pobytu. Uvedenými skutečnostmi je dostatečně odůvodněn závěr o splněných podmínkách pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť z prokázaného jednání je zřejmé, že mírnější donucovací opatření by nebyla účinná zejména z důvodu protiprávní činnosti cizince na území České republiky, které zakládá konstantní názor žalobce na dodržování právních norem. Správní úřad v limitech správního uvážení neaplikoval ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť uložení tohoto opatření by bylo značně neúčinné. Oporou pro tento závěr jsou podklady spisového materiálu.

Podle článku 15 bodu 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES, o společných normách a postupech ve členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, odůvodňuje případy, kdy lze osobu bezprostředně zajistit, aniž je využito zvláštních opatření za účelem vycestování, i případ, kdy hrozí nebezpečí skrývání nebo se cizinec vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje. Správní úřad je v limitech správního uvážení oprávněn v odůvodněných případech cizince bezprostředně zajistit, aniž by využil předchozí aplikaci zvláštního opatření. Jednání žalobce takový zákrok vyžadovalo, když předstírání cizí identity, používání zfalšované veřejné listiny, ignorování povinností, vyplývajících z ustanovení zákona o pobytu cizinců a pohrdání právem České republiky jsou bezpochyby skutečnosti, které vyžadují adekvátní právní následek. Pravomocné rozhodnutí o zajištění se správnímu úřadu jeví jako zcela vhodné a přiměřené opatření, zatímco mírnější opatření by byla z hlediska jednání žalobce zjevně nedostatečná.

Správní úřad nepřisvědčil konstatování žalobce, že žalovaný zcela ignoroval existující rodinné a soukromé vazby žalobce. Rozhodnutí o zajištění je počátečním úkonem řízení,

respektive druhým úkonem po doručení oznámení o zahájení řízení v právní věci, takže tomuto řízení žádné důkazní řízení předcházet ani nemůže. Svojí povahou se jedná o rozhodnutí, které je založené na důvodném předpokladu existence skutečností, tvořících skutkovou podstatu. Správní orgán je povinen obstarat pouze takový dostatek podkladů (v časové tísni) pro závěr, zda jsou naplněny podmínky zajištění. Správní úřad výstižně shrnul podstatné skutečnosti skutkového stavu a uvedl, které listinné důkazní prostředky správní úřad považuje za podstatné a které jej opravňují vydat napadené rozhodnutí. Žalovaný správní úřad upozornil na časovou tíseň, která ho doprovází při vydání rozhodnutí o zajištění a na skutečnost, že je limitován horní hranicí omezení osobní svobody v trvání osmačtyřiceti hodin. Správní úřad je povinen posuzovat skutečnosti, které nasvědčují tomu, že u zajišťovaného cizince existují konkrétní okolnosti znemožňující jeho vycestování. Důvodem - nikoli však absolutním - může být považován v některých případech i rodinný život s občanem Evropské unie. Vazby se svou matkou ukrajinské národnosti, se kterou žalobce nesdílí společnou domácnost, nelze ani v nejširším vztahu posuzovat jako vazby, které zákon o pobytu cizinců považuje za relevantní při posuzování intenzity zásahů do soukromého a rodinného života cizince, a to i s ohledem na dlouhodobý pobyt na území Evropské unie. Z listin spisového materiálu je zřejmé, že žalobce po dobu čtyř let pobývá na území různých států, je osobou plnoletou, odpovědnou za své jednání a musí být srozuměn s tím, že svým jednáním naplnil podmínky zajištění za účelem správního vyhoštění. Pokud jde o slovní záměnu a nesprávné uvedení právního ustanovení ve výrokové části napadeného rozhodnutí, žalovaný má za to, že tato formální vada ani v nejširší míře nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí o zajištění cizince, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný pregnantně vyjádřil, proč přistoupil k zajištění cizince a konkrétně s daným ustanovením žalobce i seznámil.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobce byl hlídkou policie dne 17.11.2011 ve 21:45 hodin kontrolován a následně zajištěn, neboť policisté nabyli důvodné obavy, že na území České republiky pobývá žalobce neoprávněně vzhledem ke skutečnosti, že předložil doklad, vydaný Slovenskou republikou, u něhož po provedené lustraci v dostupných systémech policie bylo zjištěno, že se žalobce prokazoval dokladem, který byl odcizen v roce 2006. Následně bylo na odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly v Praze 8, na uvedeném dokladu zjištěno pozměnění - výměna fotografie za původní.

Následně bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 odst.1 písm.b) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb. v souběhu s ustanovením § 119 odst.1 písm.c) bodu 1 a 2 téhož zákona, neboť cizinec pobýval na území České republiky bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn a mařil výkon správního vyhoštění.

Se žalobcem byl dne 19.11.2011 sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení, kde žalobce uvedl, že si je plně vědom toho, že pobýval na území v rozporu se zákonem.

Rozhodnutím ze dne 19.11.2011, č.j.: KRPA-76706/ČJ-2011-000022, byl žalobce podle ustanovení § 124 odst.1 písm.b) zákona o pobytu zajištěn za účelem správního vyhoštění a doba zajištění cizince byla stanovena na devadesát dnů ode dne omezení osobní svobody. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že správní úřad zjistil, že žalobce při svém pobytu na území České republiky jednal v rozporu s morálními normami a chráněnými

zájmy, které deklaruje zákon o pobytu cizinců a je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť z prokázaného jednání by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání účastníka správního řízení nedostačující. K neuložení zvláštních opatření správní úřad přistoupil zejména z důvodu nebezpečí skrývání cizince, neboť je bezesporu vyslovena domněnka, že na území České republiky se žalobce bude skrývat a nadále nerespektovat orgány policie.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že jak žalobce, tak žalovaný správní úřad výslovně ve svých vyjádřeních uvedli, že netrvají na nařízení ústního jednání k rozhodnutí ve věci samé, postupoval soud podle ustanovení § 51 odst.1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí správního úřadu, jímž byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění a byla stanovena doba zajištění na devadesát dnů ode dne omezení jeho osobní svobody.

Podle ustanovení § 124 odst.1 zákona o pobytu je policie oprávněna zajistit cizince staršího patnácti let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek a nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále je policie oprávněna zajistit cizince, pokud nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování nebo je evidován v informačním systému smluvních států.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29.12.2006, č.j. 4 As 85/2006 – 58, dostupném na www.nssoud.cz, judikoval, že „institut zajištění cizince je opatřením omezujícím svobodu cizince a je tedy potřebné posoudit, zda situace, v níž se žalobce nacházel, byla způsobila vyvolat nutnost toto opatření, tedy jeho zajištění realizovat“.

Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně. Z uvedeného spisového materiálu, zejména z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 19.11.2011 je důvodný závěr, že tímto svým jednáním žalobce vědomě hrubě porušil zákon o pobytu cizinců, konkrétně ustanovení § 103 písm.n), podle kterého je cizinec mimo jiné povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem. Žalobce nejenže žádným platným dokladem nedisponoval, ale dokonce při kontrole nebyl schopen prokázat svoji totožnost náležitým dokladem, když správní úřad v rámci svých kontrolních mechanismů zjistil, že žalobce se při kontrole prokazoval pozměněným cestovním dokladem osoby jiné osobní totožnosti. Nejvyšší správní soud přitom již v minulosti judikoval, že ustanovení § 124 odst.1 zákona o pobytu cizinců zřetelně míří především na případy, kdy cizinec hrubým způsobem porušil zákon o pobytu cizinců, a dále na případy, kdy je cizinec evidován v evidenci nežádoucích osob, nebo je nežádoucí osobou zařazenou do

informačního systému smluvních států“ (srovnej též rozsudek NSS ze dne 25.4.2006, č.j.: 4 Asz 235/2005 – 60, rovněž dostupný na www.nssoud.cz).

Právě skutečnost, že se žalobce zdržoval na území České republiky bez povolení k pobytu a že nerespektoval českým právním řádem upravené podmínky, za nichž mohou cizinci na území České republiky pobývat, považuje soud za hrubé porušení zákona o pobytu cizinců, které nepochybně mohlo vést k rozhodnutí o zajištění.

Řádně a podrobně popsané chování žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí (neoprávněný pobyt na území bez potřebných platných dokladů, prokazování se padělaným a pozměněným dokladem), to vše nepochybně vzbuzovalo důvodnou obavu správního úřadu, že nebude-li cizinec zajištěn, mohl by mařit nebo ztěžovat výkon vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 29.12.2006, č.j. 4 As 85/2006 – 58, rovněž dostupném na www.nssoud.cz, nebo Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 28.2.2007, č.j. 5 Ca 382/2006 – 26.

Rozhodnutí o zajištění žalobce tak bylo v posuzované věci založeno výlučně na jeho osobním chování, když to byl právě žalobce, který sám připustil, že opakovaně a dlouhodobě prokazoval neúctu k veřejnému pořádku, když na území České republiky neoprávněně pobýval. V žádném případě správní úřad nepřistoupil k zajištění žalobce pouze na základě formálního a zobecňujícího odůvodnění rozhodujících skutkových okolností, protože svým vlastním chováním žalobce skutečně, aktuálně a dostatečně závažně ohrozil základní zájem společnosti, kterým je respektování právního řádu namísto jeho obcházení, jak vědomě žalobce již činil v minulosti.

Výše uvedené skutečnosti umožnily žalovanému správnímu úřadu dospět rovněž k závěru, že v případě žalobce je zřejmé, že mírnější donucovací opatření, tj. aplikace některého z institutů, upravených ustanovením § 123b zákona o pobytu, by nebyla účinná a uložení těchto zvláštních opatření za účelem vycestování je z hlediska jednání účastníka správního řízení nedostačující, protože zde není záruka, že by cizinec z území České republiky vycestoval. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že odůvodnění úvahy o možné aplikaci zvláštních opatření za účelem vycestování je poněkud obecné, soud však vzal v úvahu skutečnost, že k výše uvedeným (a do jisté míry obecným) závěrům dospěl správní úřad na základě zcela konkrétního a v odůvodnění napadeného rozhodnutí i výše podrobně popsaného jednání žalobce. Byl to právě žalobce, kdo výslovně potvrdil zjištěné skutečnosti, které nepochybně – podle názoru soudu – zakládají oprávněné a důvodné pochybnosti správního úřadu o možné aplikaci mírnějších donucovacích opatření, když není zřejmé, jakou povinnost měl správní úřad cizinci uložit, jestliže se cizinec zdržoval na území České republiky bez platného víza a bez platného pobytu, není zdravotně pojištěn, nemá prostředky k pobytu, nemá zajištěnou adresu pobytu (zde je třeba vzít v úvahu, že s tvrzením o možnosti pobývat u svého bratra přišel žalobce až v podané žalobě, v průběhu správního řízení takové tvrzení neuváděl), sám udával, že na území republiky si chtěl nelegálně vydělávat na živobytí. Rovněž aplikace složení finančních prostředků za dané situace nepřicházelo v úvahu. Proto soud shledal v této věci závěry správního úřadu ohledně úvah o aplikaci ustanovení § 123b zákona o pobytu v souladu se zákonem a jejich vyjádření v rámci celkového odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí za natolik dostačné, aby umožnily závěr o zákonnosti rozhodnutí a nedůvodnosti této uplatněné žalobní námitky.

Žalovanému nelze ani vytknout, že se výslovně nezabýval tím, zda je v žalobcově případě výkon správního vyhoštění skutečně možný. Nejvyšší správní soud sice ve svém rozsudku ze dne 15.4.2009, č.j.: 1As 12/2009 – 61, jehož se dovolává i žalobce v podané

žalobě, konstatoval, že „je třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvážily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný“, z toho však nelze podle názoru Městského soudu v Praze dovozovat, jak v podstatě činí žalobce, že je nutné postavit najisto, že jeho vyhoštění bude skutečně provedeno (k tomu též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.6.2011, č.j.: 1 As 72/2011 – 75, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Ve fázi, kdy správní orgán rozhoduje o zajištění cizince či prodlužuje dobu jeho zajištění, jsou úvahy o možnosti správního vyhoštění cizince namístě jen v tom smyslu, zda tu již v okamžiku rozhodování o zajištění (prodloužení doby zajištění) není dána zjevná překážka trvalejší povahy, která bude i do budoucna bránit vyhoštění. To ale není případ žalobce. Se žalobcem je vedeno řízení ve uložení správního vyhoštění, v jehož rámci správní úřad posuzuje, zda v případě žalobce existují překážky vyhoštění, zda jsou v jeho případě pouze dočasné a procesní povahy, či zda se jedná o hmotně právní okolnost.

Lze přisvědčit žalobci, že napadené rozhodnutí obsahuje výrok o tom, že se cizinec zajišťuje podle ustanovení § 124 odst.1 písm.b) zákona č. 326/1999 Sb. v souběhu s ustanovením § 124 odst.1 písm.c) bodů 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Lze přisvědčit žalobci v námitce, že uvedená ustanovení aplikovaný zákon o pobytu cizinců neobsahuje, avšak nelze již souhlasit se závěrem, vyjádřeným v podané žalobě, tj. že napadené rozhodnutí zavdává vážné pochybnosti o tom, podle kterého ustanovení byl žalobce vlastně zajištěn. Skutečnost, že písemné vyhotovení rozhodnutí zaměnilo ustanovení zákona o pobytu cizinců, upravující institut zajištění cizince s ustanovením, obsahujícím podmínky, za nichž je správní úřad oprávněn zahájit řízení o správním vyhoštění, uvedené závěry neodůvodňuje, když z celkového obsahu napadeného rozhodnutí i z jeho odůvodnění je nepochybně zřejmé, co bylo předmětem řízení a kterými ustanoveními zákona o pobytu cizinců se správní úřad řídil při jeho vydání. Tato vada žalobou napadeného rozhodnutí tak podle názoru soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí a ani sám žalobce neuvádí, jak jej toto opomenutí správního úřadu zkrátilo či mohlo zkrátit na jeho právech.

Pokud se jedná o žalobní námitku, že se žalovaný nezabýval důvody, pro které žalobce nemůže být vyhoštěn z území České republiky na Ukrajinu či zda na jeho straně není dána jiná objektivní překážka ve vycestování, k této je třeba uvést, že v posuzovaném případě žalobce žádné konkrétní skutečnosti, které by mu bránily ve vycestování z území České republiky v průběhu řízení před správním úřadem netvrdil. Za tohoto stavu nebylo podle názoru soudu povinností správního úřadu v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění aktivně zjišťovat, zda zde tyto okolnosti nejsou dány. Jestliže žalovaný za této situace dospěl na základě shora uvedených zjištění k závěru, že v případě žalobce je dán důvod pro jeho zajištění podle uvedených ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, pak tento závěr nebyl učiněn v rozporu se zákonem ani se zjištěným skutkovým stavem.

Za této situace se zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění nemůže jevit ani jako opatření nepřiměřeně přísné. Na tomto místě je třeba uvést, že institut zajištění nepředstavuje sankci za porušení právních předpisů, ale jeho účelem je zajistit, aby cizinci, kteří na území České republiky pobývají v rozporu s jejím právním řádem a čekají na výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, nemohli zmařit účel správního vyhoštění a aby území opustili co nejdříve.

Při posuzování intenzity zásahu do rodinného života cizince žalovaný správní úřad nemohl shledat naplněnou ani jednu z podmínek, uvedených v ustanovení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, citované žalobcem v podané žalobě, neboť sám žalobce ve správním řízení nepředkládal ani nenavrhoval důkazní prostředky, které by jakkoli dokládaly život ve společné domácnosti s osobami, které mají postavení občana Evropské unie. Z judikatury Nejvyššího správního soudu navíc jednoznačně vyplývá závěr, že o zajištění cizince může být rozhodnuto bez ohledu na případný zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, neboť ten je předmětem případného posuzování v rámci řízení o správním vyhoštění. Účelem institutu zajištění cizince podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu je – jak již soud výše uvedl – do doby, než bude vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, případně než bude toto rozhodnutí vykonáno, zabránit cizinci v jednáních v tomto ustanovení specifikovaných. Z tohoto důvodu nemohou být důvodné námitky, týkající se případných rodinných poměrů žalobce. V případě splnění zákonných podmínek ustanovení § 124 zákona o pobytu cizinců bude o zajištění cizince, tedy v podstatě o omezení jeho osobní svobody, rozhodnuto bez ohledu na případný zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, který je předmětem případného posouzení v rámci řízení a rozhodnutí o správním vyhoštění.

Na základě všech uvedených skutečností Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalovaný správní úřad posoudil věc po stránce skutkové i stránce právní správně a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Lze vycházet ze skutečností, zjištěných v průběhu správního řízení, tedy že žalobce při kontrole nemohl prokázat svoji totožnost platným cestovním dokladem, že se zdržoval na území České republiky bez příslušného povolení a víza, že není zdravotně pojištěn, nemá prostředky k pobytu, nemá zajištěnou adresu pobytu, sám udával, že na území republiky chtěl nelegálně pracovat a úmyslně se prokazoval pozměněným cestovním dokladem jiné osoby. Tyto zjištěné a nesporné skutečnosti odůvodňují závěr o tom, že žalobce hrubě porušil veřejný pořádek a správní úřad se důvodně obával, že dosavadní jednání žalobce na území České republiky odůvodňuje obavu z maření výkonu rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Zjištěné skutkové okolnosti neposuzoval správní úřad formálně, ale zcela konkrétně uvedl, jaké zjištěné skutečnosti, spočívající právě v nesporném jednání žalobce, byly důvodem vydání rozhodnutí o jeho zajištění. Soud se tedy ztotožnil se žalovaným, že za této situace je zde důvodné nebezpečí, že se žalobce obdobného jednání může dopouštět i v budoucnosti a je tedy naplněn důvod, s nímž ustanovení § 124 odstavec 1 zákona o pobytu cizinců spojuje zajištění cizince za účelem jeho správního vyhoštění. Tento důvod také žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zřetelně vyjádřil a pro účely zajištění cizince zůstává rozhodné, že žalobce svévolně opustil území České republiky bez dokladů, které by jej opravňovaly ke vstupu na území smluvních států Evropské unie a takové jednání je třeba považovat za hrubé porušení zákona o pobytu cizinců.

Soud proto žalobu s odkazem na ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný a náhrada nákladů řízení účelně vynaložených mu proto nepřisluší. Žalovanému správnímu úřadu pak nad rámec běžných činností správního úřadu žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4.ledna 2012

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu